

NEDERLANDSCH GYMNASTIEK VERBOND.

Den 12en dezer hield het Nederlandsch Gymnastiek Verbond in American te Amsterdam een jaarvergadering, die druk bezocht was. (*V.F.B.*)

plotse betooverring bevangen; mattenklopper, stofdoek en raagbol worden op een stoep geworpen, en zij omklemmen elkander reeds heupwiegend, waarbij ze vol verstandhouding elkaar toegrinniken. De voeten gaan schuiven, de schouders waggelen, de hoofden deinen; zoo gaat het een poosje heen en weer, keerend, zijwaarts, voor- en achteruit over de grijze, hobbelige klinkers.

Uit een keldergat van een restaurant-keuken duikt in een aureool van spijsgeuren en fornuishitte een kok op; hij draagt een witten halsdoek, dito buis en dito pofmuts; hij lacht den dansenden meisjes liefjes tegen. Achter hem doemt een jongetje op, een copie van hem, een zak-formaat, zeg maar, hijzelf door een omgekeerden tooneelkijker gezien. Dit jongmaatje is zijn „aide."

„Alla, na binne," zegt bij de verschijning van het zak-formaat de royaal-octaaf.

„La me ook eve prebeere," soebat de aide met verteederenden blik, — „het gaat zoo emmes."

De kok barst in schaterend lachen uit, en nu de meisjes net even uitblazen, roept hij er een aan. „Marie," schreeuwt hij ginnegappend, „laat mijn jongmaatje eens 'n klein kuitenflikkertje met je make. Hij wil 't leere."

De meid vindt het allang goed; ze vat de hand van klein kokkie, legt haar andere hand op 't witbekielde schriele schoudertje, en begint te heupwiegelen en te voetschuiven. Klein kokkie is er mal van; met een bloedrood gezicht en schutterige bewegingen stapt hij mee, zoo goed en zoo kwaad als het dan gaat, en hij knijpt de oogjes dicht tot spleetjes en grijnst zalig bij zooveel heerlijkheid.

Maar lekker is een vinger lang, en al gauw zet het orgel stop. De step is uit. Lachend laat het meisje hem los, maar joggie bemerkt het nauwelijks; met de oogjes nog altijd toegeknepen en een stijven glimlach van diepe pleizierigheid, blijft hij alleen nog een paar passen heen en weer schuiven in de nu ineens stille steeg. Hij is er kapôt van .... — De groote kok moet hem aan den arm schudden om hem tot de werkelijkheid terug te brengen. „Alla, jò, kom mee na binne," lacht hij.

Het orgel rolt rammelend verder. De meiden hebben haar stofdoek, mattenklopper en raagbol opgeraapt, en gaan weer aan haar werk. Ze hebben leut in klein kokkie, die noode zich terugvoeren laat naar de kelderkeuken, waar veel hitte en spijzengeur is en weinig vertier. Zijn baas schuddebuikt van pret om den knaap, die heelemaal uit den koers is geraakt. — „O, die Mississippi, o, die Mississippi," neuriet de jonkman, terwijl hij onder het rollen van een pasteideegje rhythmisch zijn pantoffels over den tegelvloer schuift.

Grinnikend geeft de kok hem een por met een schuimspaan.

„Fijn steppie, fijn steppie," mompelt klein kokkie, en wrijft zich de kleffe klaviertjes. — „Fijn steppie?" malt de baas, „jouw éérste steppie op den slechten weg was het, wat ik je brom." *Ik.*

II. De Muzikanten.

Als dieven komen ze aangeslopen door de buitenwijk, de muzikanten. Fluks stellen ze zich op, verdekt. Ze zien er allemaal eender uit, dof postiekje, afgetrapte bottines, platte pet, en 'n gezicht als een oorworm. Het eenige verschil maken de instrumenten; één heeft een tuba, één een clarinet, één 'n piston, één 'n trombone, één 'n schuiftrompet, één 'n trom. Terwijl ze al gereed staan, loeren ze nog eens schuw rond, de starre oogappels worden dan ineens allemaal gericht op de gele muziekblaadjes vol ezelsooren, die als vuile tropeeën op de, nu aan den mond gebrachte, blaasinstrumenten prijken. En een, twee, drie, daar gaat-ie. Het is Santfoort bai de sai, maar onzeker, aarzelend is die inzet, op sprong als de kunstenaars staan om bij het minste alarm de beenen te nemen. Maar allengs komt het wat vaster te klinken, niet veel, maar in die omstandigheden toch nogal aardig. Bij het tumult van aanstormende straatjongens draaien alle muzikanten-gezichten, rood van blaasinspanning en zenuwachtigheid naar dien kant, en de benauwde adem hijgt bevend in trombone en tuba, in clarinet en piston en schuiftrompet; het slagmensch lijdt het minst, maar toch loeren verschrikt zijn oogen den kant van het tumult uit. Maar er is geen onraad bij, moediger en luider blazen de longen; door de anders zoo stille buitenstraat toetert en fluit en tremoleert en trommelt die handvol wakkere musici. Vensters worden opengeschoven, beneden, één-hoog, twee-hoog, drie-hoog, onder de hanebalken, en verlangend slaan deze kunstnijveren van de gele muziekblaadjes soms al even den blik omhoog, begeerig naar den ophanden oogst van centen in papiertjes. Maar het zoû niet gaan. Het noodlot van die menschen is nu eenmaal, dat hun wandaad leven maakt, en ze zoodra ze beginnen met haar te bedrijven, zichzelf verraden. Een diender, een glimmende, doemt als een Deus ex machina aan de kim van de naaste dwarsstraat op, een slagersjongen verklikt hem aan de muzikanten, die hun nog warme instrumenten in aldoor bij de hand gehouden zwarte zakken dompelen, en, vóór er ook maar één cent in papier uit de omringende perceelen geplengd is, hals over kop wegvluchten, om elders elkaar weer te ontmoeten. *Ik.*



VOOR HET FRANSCHE ROODE-KRUIS.

In de Officieren-sociëteit te Rotterdam wordt een Fancy-fair gehouden met eraan verbonden bazar. De baten van dezen liefdadigheidsbazar, die zich in een druk bezoek van het publiek verheugen mag, komen ten voordeele van het Fransche Roode-Kruis. Hierboven een foto van het comité, dat zich zeer veel moeite heeft gegeven voor het tot stand komen van de Fancy-fair. Zittend, v.l.n.r., vanaf de derde dame: mevrouw v. d. Heuvel; mevrouw Sijthoff, penningm.; mevr. Pralon, pres.; mevr. Van Hemert; mevr. Boomkus en de Fransche consul, de heer Pralon (x).





VOOR HET FRANSCHE ROODE-KRUIS.

Een tweetal aardige kiekjes van de Fancy-fair, die ten bate van het Fransche Roode-Kruis gehouden wordt in de Officieren-Sociëteit te Rotterdam.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.